

I'll give you a stupid example.

Imagine if you were capable of
an intelligent one.

JEDAN GILLETTEOV PRIMJER

O udaljenosti, prerusavanju i ženi koja revidira.

NA PRIMJER,

Komunikacija se oduvijek oslanjala na jednu posebnu formulu.

Na primjer.

Dvije nevine riječi.

Dvije riječi koje se čine bezazlenima i uljudnima, a ipak imaju jednu izvanrednu prednost: dopuštaju čovjeku da uđe na tuđi teritorij bez traženja dopuštenja.

Kad netko kaže na primjer, cilj je rijetko sam primjer.

Cilj je udaljenost.

Jer ljudi ne vole vidjeti sebe izložene nekom problemu. Ne vole čuti svoje ime vezano uz neku slabost, pogrešku ili proturječje.

Ali savršeno su spremni promatrati te iste stvari kad pripadaju nekom drugom.

I tako je komunikacija izmislila izvanredan prečac.

Nemojte reći:

„Vi to radite.”

Recite:

„Na primjer, zamislite čovjeka koji...”

I obrana odmah pada.

Slušatelj prati priču.

Proučava lik.

Prosuduje situaciju.

Možda se čak i nasmije.

Tek poslije dolazi spoznaja.

Lik nikada nije bio netko drugi.

Lik je bio slušatelj.

Primjer je bio samo krinka koju je nosila stvarnost.

Najbolji su komunikatori to oduvijek znali.

Ideje rijetko ulaze na glavna vrata.

Više vole sporedne ulaze.

NA PRIMJER,

Ljudski su odnosi oduvijek ovisili o primjerima. Osobito između muškaraca i žena.

Muškarci se njima služe stoljećima.

Na primjer, zamisli da živimo uz more.

Na primjer, zamisli da smo se upoznali pet godina ranije.

Na primjer, zamisli da se preselimo u New York.

Na primjer, zamisli da pripadamo jedno drugome.

Nijedna od tih izjava ne opisuje stvarnost.

One opisuju arhitekturu.

Privremene građevine sagrađene od riječi.

Sobe u koje mogućnost smije ući prije nego što stignu dokazi.

Muškarci vole te sobe.

Jer mašta stoji manje od gradnje.

U mašti svaki projekt uspijeva.

Svako putovanje uspijeva.

Svaka žena razumije.

Svaki je ishod povoljan.

A onda, prije ili kasnije, stiže stvarnost.

I stvarnost često stiže u obliku žene.

Inteligentna žena sluša.

Vrlo inteligentna žena procjenjuje.

Nadmoćna žena revidira.

I razlika je znatna.

Običan razgovor može preživjeti procjenu.

Projekt može preživjeti kritiku.

Iluzija nikada ne preživi reviziju.

To je obično upravo trenutak u kojem inteligentan muškarac otkrije je li gradio budućnost ili je samo ukrašavao maštariju.

Odgovor stiže brzo.

Žene gotovo uvijek naplaćuju po sekundi.

Nikada po satu.

NA PRIMJER,

Zamislite čovjeka koji je godinama gradio objašnjenja. Strategije.

Scenarije.

Modele.

Arhitekturu.

Cijeli sustavi osmišljeni su zato da stvarnost izgleda razumno.

A onda jednoga dana susretne ženu čija inteligencija nadilazi dimenzije sustava koji je sagradio.

Ne dramatično.

Ne agresivno.

Samo prirodno.

Ona sluša.

Promatra.

Čeka.

Zatim postavi jedno pitanje.

Jednostavno pitanje.

Pitanje od kakvog se deset godina intelektualne gradnje sruši za deset sekundi.

Tada se događa nešto neobično.

Čovjek prestaje graditi.

Planovi odjednom gube privlačnost.

Nacrti postaju nepotrebni.

Izračuni postaju ukras.

Arhitektura nestaje.

Projekt ide ravno u koš za smeće.

Ne zato što je poražen.

Ne zato što je ponižen.

Nego zato što je napokon shvatio nešto.

Primjer nikada nije bio hipotetski.

Primjer je bio on.

Vježba je bila on.

Studija slučaja bila je on.

A žena koja je stajala pred njim nije ušla u njegovu maštu.

On je ušao u njezinu.

Ferdinando